

**Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr
Państwowych, Ministra Spraw Wojskowych
i Prezesa Głównego Urzędu Ziemi
w porozumieniu z Ministrem Skarbu**

z dnia 12 marca 1922 r.

**w przedmiocie pomocy rolnej dla osadnictwa
wojskowego.**

Na podstawie art. 8 p. 3 i art. 13 ustawy z dn. 17 grudnia 1920 r. o nadaniu ziemi żołnierzom Wojska Polskiego (Dz. U. R. P. z r. 1921 № 4 poz. 18) zarządza się co następuje:

§ 1. Do zakresu pomocy państwowej, udzielanej z funduszu dwóch miliardów na mocy art. 8 p. 3 ustawy o nadaniu ziemi żołnierzom Wojska Polskiego (Dz. U. R. P. r. 1921 № 4 poz. 18), należy:

- a) dostarczanie na kredyt w naturze: narzędzi rolniczych, nasion do siewu, ziemniaków do sadzenia i t. p.;
- b) udzielanie kredytu w gotówce na: zakup inwentarzy żywych i martwych, nasion do siewu, ziemniaków do sadzenia, oraz na zakup innych środków, niezbędnych do zagospodarowania otrzymanej ziemi.

§ 2. Z pomocy państwowej, określonej w § 1, korzystać mogą tylko ci osadnicy-żołnierze, którzy przyznana im na mocy ustawy z dn. 17 grudnia 1920 r. o nadaniu ziemi żołnierzom Wojska Polskiego ziemię objęli w faktyczne posiadanie osobiście lub przez zastępców, wskazanych w § 11 rozporządzenia z dn. 23 marca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 31 poz. 192) i przystąpili do jej uprawy, a nie posiadają własnych środków do nabycia przedmiotów niezbędnych do zagospodarowania otrzymanej ziemi.

Korzystającym z pomocy państwowej na podstawie art. 8 ustawy z dn. 17 grudnia 1920 r. o nadaniu ziemi żołnierzom wojska polskiego, nie będzie udzielana pomoc rolna na podstawie innych ustaw.

§ 3. Wysokość udzielanej pomocy państwowej zależy od obszaru osady żołnierskiej, stanu zagospodarowania, oraz zasobów własnych osadnika i nie może przekraczać rozmiarów, niezbędnych do zagospodarowania otrzymanych gruntów.

Najwyższe normy pomocy nie mogą przekraczać:

przy obszarze do 10 ha użytków rolnych łącznie sumy	150.000 mk.
przy obszarze od 10 — 20 ha użytków rolnych łącznie sumy	175.000 „
przy obszarze od 20 — 45 ha użytków rolnych łącznie sumy	200.000 „

Powyższe normy maksymalne mogą być podwyższone o 50%, jeżeli osadnik wojskowy nie otrzymał przydziału koni z demobilizacji wojska.

Dla tych osadników, którzy w r. 1921 korzystali z pomocy państwowej, pomoc ta w r. 1922 nie może przekraczać sumy 125.000 mk.

§ 4. Przewidzianą niniejszem rozporządzeniem pomoc państwową udziela się tytułem pożyczki. Pożyczki mają być spłacane 1 listopada każdego roku w pięciu równych ratach rocznych i podlegają oprocentowaniu w stosunku 6% (sześć od sta) rocznie, płatnych z góry. Spłata pożyczki oraz bieg i opłata procentów rozpoczynają się po upływie dwóch lat od dnia 1 listopada tego roku, w którym pożyczka była udzielona.

§ 5. W razie niespłacenia we właściwym terminie rat na pokrycie pożyczki i odsetek, dłużnik uiszcza dodatkowe odsetki za zwłokę, w wysokości 1-go procentu (1%) za każdy pełny lub rozpoczęty miesiąc zaległości, przyczem całkowita pozostałość kredytu staje się natychmiast wymagalna.

§ 6. Otrzymujący pomoc państwową osadnik wystawia zobowiązanie dłużne. Podpis dłużnika winien być poświadczony przez notariusza lub starostę. Zobowiązania dłużne osób niepiśmiennych winny być zaopatrzone w własnoręczny znak dłużnika oraz w podpisy dwóch świadków i sporządzone u sędziego pokoju tego okręgu, w którym osadnik otrzymał ziemię.

§ 7. Zarówno kredyt gotówkowy, jak również kredyt udzielony w naturze, winien być użyty przez osadnika wyłącznie na zagospodarowanie otrzymanego gruntu. W razie użycia pomocy państwowej nie na ten cel, całkowita suma dłużna staje się natychmiast wymagalna.

§ 8. Podanie o udzielenie pomocy w myśl niniejszego rozporządzenia należy składać do powiatowych komitetów pomocy rolnej (rozp. z dnia 22 kwietnia 1921 r. Dz. U. R. P. № 38 poz. 232).

§ 9. Przyznawanie pomocy rolnej w myśl niniejszego rozporządzenia, należy do powiatowych komitetów pomocy rolnej w składzie, zwiększonym o:

- 1) jednego przedstawiciela osadników wojskowych, wyznaczonego przez powiatowy komitet nadawczy z pomiędzy osadników danego powiatu, którzy ziemię otrzymali i przystąpili do jej uprawy;
- 2) jednego przedstawiciela Ministerstwa Spraw Wojskowych.

§ 10. Do urzędu wojewódzkiego w zakresie państwowej pomocy rolnej dla osadników wojskowych należy:

- a) repartycja środków pomocy na poszczególne powiaty;
- b) zakup środków pomocy dla powiatów w po-

rozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Dóbr Państwowych oraz dostarczanie środków tych do powiatów;

- c) kontrola nad wydawaniem i magazynowaniem środków pomocy w powiatach;
- d) sprawdzanie rachunkowości w powiatach i przedstawianie Ministerstwu Rolnictwa i Dóbr Państwowych, po sprawdzeniu, półrocznych sprawozdań rachunkowych z załączeniem wszelkich dowodów rzeczowych.

§ 11. Do starosty w zakresie pomocy państwowej dla osadników wojskowych należy:

- a) magazynowanie i wydawanie, na mocy decyzji powiatowego komitetu pomocy rolnej, środków pomocy w naturze, bądź to bezpośrednio, lub za pośrednictwem instytucji rolno-handlowych na podstawie umów zawartych z temi instytucjami i zatwierdzonych przez urząd wojewódzki;
- b) prowadzenie księgi uchwał powiatowego komitetu pomocy rolnej, sporządzanie wypisów tychże uchwał oraz przesyłanie ich do Państwowego Banku Rolnego do wykonania;
- c) przyjmowanie od osadników zobowiązań dłużnych na udzielony kredyt z tytułu pomocy rolnej i kierowanie tych zobowiązań do Państwowego Banku Rolnego, oraz wypłacanie pożyczek gotówkowych, przekazywanych przez Państwowy Bank Rolny;
- d) kontrola nad zużycowaniem przez osadników wojskowych pomocy państwowej oraz nad spełnianiem przez nich warunków, zastrzeżonych przy udzieleniu tej pomocy;
- e) prowadzenie rachunkowości, dotyczącej pomocy państwowej dla osadników wojskowych oraz składanie w terminach 1-go sierpnia i 1-go stycznia sprawozdań rachunkowych wraz z dowodami urzędowi wojewódzkiemu.

§ 12. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc z dniem ogłoszenia. Jednocześnie tracą moc postanowienia rozporządzenia Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego oraz Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych i Ministra Spraw Wojskowych z dnia 23 marca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 31 poz. 192), odnoszące się do państwowej pomocy rolnej dla osadników wojskowych, udzielanej na podstawie art. 8 p. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1920 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

Kierownik Ministerstwa Spraw Wojskowych:
Sosnkowski

Prezes Głównego Urzędu Ziemskiego:
Kiernik

Minister Skarbu:
Michalski